

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

1 Juni 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 11. Årg. 29

Till Svenska Missionsförbundets 33:dje generalkonferens.

En erinran till tacksägelse.

Då Svenska Missionsförbundet nu går att hålla sin 33:dje generalkonferens, är det en särskild omständighet, som bör giva dess medlemmar anledning till synnerlig tacksamhet mot Gud. Det är, att Missionsförbundets *kongomission* i år firar sitt 25-årsjubileum såsom självständig mission. Det var nämligen år 1886, som Missionsförbundet från Livingstone-Inland Missionen övertog missionsstationen Mukimbungu och därmed började en verksamhet, vars välsignelserika utveckling står som ett av missionshistoriens härligaste vittnesbörd om evangelii gudomliga kraft. Från en oansenlig början har denna mission växt ut till en storlek och omfattning, som slår många med förvåning.

Det må vid detta tillfälle vara på sin plats att göra några erinringar från de gångna 25 åren, allt i det syftet att väcka missionsvännernas hjärtan till tacksamhet mot Gud, på det att han må bli ärad och högtlovad för den nåd han bevisat Svenska Missionsförbundets kongomission.

Låt oss då först se på *framgångarne*. Det dröjde ej mer än två år, eller till 1888, förrän den andra missionsstationen, *Kibunzi*, anlades. Nästa år upptogs den tredje, *Diadia*. Den fjärde, *Nganda*, byggdes i omedelbar följd därefter åren 1890—91, och de därpå följande åren 1892—93 uppfördes transportstationen *Londe* vid Matadi. Den sjätte stationen, *Kinkenge*, anlades år 1897 och den sjunde, *Kingoyi*, år 1900. Så har ljuset spritt sig över det ena området efter det andra i den del av Belgiska Kongo, som Missionsförbundet fått på sin lott. Men gränserna här blevo snart för trånga. Offervilligheten för kongomissionen växte i hemlandet och allt flera unga män och kvinnor voro villiga att resa dit ut med fridens budskap. Fältet måste utvidgas. Vi ha nu genom Guds nåd fått överstiga gränserna till Franska Kongo och där redan börja anläggandet av tre huvudstationer, tre ljusets fyrbåkar i det nattsvarta mörkret. Stationen *Maziya* påbörjades år 1909, *Musana* 1910 och i år har arbetet

börjat för en station i huvudstaden *Brazzaville*. Detta är Missionsförbundets i ordningen *tionde* missionsstation i Kongo.

Omkring var och en av stationerna i Belgiska Kongo ha vi ganska stora församlingar av på Herren troende, vilka tacka Gud för den nåd till evigt liv, som vederfarits dem genom Svenska Missionsförbundets verksamhet. Där äro över ett hundratal infödda evangelister och lärare, som vittna om Herren i byarna och lära sitt folk att känna den kristna civilisationens första grunder. Utmärkta skolor finnas vid huvudstationerna och dessutom 150 byskolor. De, som kunna läsa och skriva, räknas i flera tusental.

»Den största gåva, som den kristna missionen kan giva ett folk, är bibeln på dess modersmål», säger en författare. Denna gåva har det förunnats Svenska Missionsförbundet att skänka folket i Nedre Kongo. Hela bibeln, översatt till kifoti av Missionsförbundets missionärer, utkom år 1905. Bland de många anledningar till tacksamhet mot Gud, som Missionsförbundet äger i sin kongomission, torde detta vara den förnämsta. Därmed är en säker och osviklig grund lagd för församlingens fortbestånd i Kongo.

En ganska riklig litteratur på kongospråket har ock genom missionärernas verksamhet kommit till stånd.

Vi kunna icke här ingå i några detaljer. Kongomissionens historia är ock så väl känd, att det icke är behöfligt. Men vi vilja dock en stund dröja även vid de *prövningar*, som denna mission haft att genomgå. De ha varit många och stora. Först och främst tänka vi då på de talrika döds-

fallen bland missionärerna. Det första dödsfallet inträffade redan år 1887, då *N. F. Hammarstedt* nedlade vandringsstaven. År 1909 inträffade det *50:de* dödsfallet, och sedan dess ha ytterligare några blivit hemkallade. Särskilt prövande år i detta avseende ha varit 1895, då *fem* missionärer dogo, 1899, då *sju* dogo, och 1905, då *fem* dogo. Men aldrig har det fattats nya krafter, som stått redo att upptaga de fallnas arbete. Av de många dödsfallen framgår, att kongomissionens arbete utförts under en ständigt kamp mot sjukdom och svaghet.

I församlingsvärden ha ju ock givits prövningar av ganska allvarlig och bekymmersam art. Svåra syndafall ha förekommit, och mer än en gång ha rätt stora uteslutningar ur församlingen måst göras. Men detta är ju icke underligt, då arbetet gäller ett folk, sjunket i mångtusenårig hedenom av mörkaste beskaffenhet. Det underliga är tvärtom, att icke prövningarna i detta avseende varit ännu större, ja, det är ett sannskyldigt bevis på Herrens kraft, att den dag i dag är över 1,500 personer tillhöra den kristna församlingen på Missionsförbundets fält i Kongo. Och vilken skara har icke redan kallats hem för att evigt vara när Herren! Dess antal är minst lika stort.

Till prövningarna må även räknas den stora dödligheten bland folket, synnerligen genom sovsjukans härjningar, som på vissa orter och tider varit fruktansvärd.

Men som en glädjande motvikt mot alla prövningar — och det må synnerligen vid detta tillfälle framhållas på ett så kraftigt sätt som möjligt — står

missionärernas aldrig sviktande hänförelse för sitt arbete, deras ständiga och särskilt under motgången växande trosfrimodighet och varma kärlek, deras uthållighet, som aldrig tagit av utan alltid visat sig vara starkare än svårigheterna. Gud vare lov för sådana missionärer! Må kongomissionens vänner särskilt vid denna konferens icke underlåta att frambära tackoffer till Herren för de gåvor han i detta avseende givit Svenska Missionsförbundet.

Vi ha talat om framgångar och prövningar i kongomissionen. Låt oss för ett ögonblick lämna de yttre konturerna och stanna inför de inre, de för det yttre ögat dolda verkligheterna, som gjort sig gällande i detta arbete. Vad se vi då? Vi se bön, oändligt mycken bön till levande Gud, bön i Sverige och bön i Kongo, en överflödande rikedom av trosvarm bön. Vi se offervilligheten stark i hundratentals hjärtan, alla fyllda av samma önskan: att bidra med sina gåvor till Herrens verk i Kongo. Vi se hundratals unga män och kvinnor, som efter en tid av inre kamp lägga sig på Herren altare och säga: »Herre, sänd mig, jag vill gå för att bland Kongos svarta barn förkunna ditt evangelium.» Vi se föräldrar under tårar offra sina barn, deras ålderdoms stöd, för missionen i Kongo och välsigna dem för detta kall. Men vi se mera. Vi se trägna studier med ett svårt språk under en känsla, som vore det hopplöst att tänka på att någonsin vinna färdighet däruti. Vi se en oerhörd massa av tankearbete och annat arbete, utfört under de mest vidriga yttre förhållanden. Vi se en andarnas kamp i det fördolda,

en strid mellan ljusets och mörkrets andemakter om herraväldet i kongonegrernas hjärtan. Vi se segrar och nederlag, de förra dock övervägande, ty ljuset bryter fram i de mörka hjärtana. Så se vi ock en stor skara gå över gränsen till en annan värld, alla med Jesu namn på sina läppar.

Är det icke härliga syner? Är icke kongomissionen värd de offer den krävt? Jo, förvisso. Den vore värd dessa offer tusenfalt, om det gällde. Ha vi icke orsak till tacksamhet, då vi fått vara med om ett så väldigt nådens verk?

Låt oss då vid denna konferens tacka Herren och lova hans heliga namn för allt det goda han hittills gjort för Svenska Missionsförbundet särskilt med avseende på dess kongomission. Av honom är det skett och är ett under för våra ögon.

Men då vi nu särskilt tänka på missionsfältet i Kongo, så må vi icke glömma Herrens verk på våra övriga missionsfält. Det är icke mer än ett halvt år, sedan våra missionärer i Kina höllo tacksägelsegudstjänst på alla sina stationer med anledning av att denna mission då var 20 år gammal. Även på detta fält har Herren låtit sitt ord vara verksamt till nyfödelse och liv för stora skaror. Även där har han rikligen försett med medel och personliga krafter, så att intet har fattats. Så har han ock gjort för våra missionsfält i Ost-Turkestan, Kaukasien, Petersburg och Ingermanland, London och Sunderland. Och tänka vi sedan på vårt eget fosterland, vem kan säga annat, än att Herrens nåd varit outgrundligt stor mot Svenska Missionsförbundet även där!

På samma gång, som vi nu tacka Herren för hans härliga och nådefulla gärningar, så må vi ej underlåta att i ödmjukhet bedja honom alltfört hålla samma välsignande hand över Svenska Missionsförbundet. Må

han taga bort allt, som skulle kunna hindra honom att på samma sätt som hittills använda förbundet i sin tjänst för att göra hans namn känt och upphöjt i hem- och hednaland!

Ett avsked.

*Mellan silverskiftande olivelunder,
Bråmade av fuchsiors rika, röda dropp,
Slingrar ormligt stigen uppåt, ständigt uppåt,
Tills den stannar uppå Oljobergets topp.*

*En utav dem, fattad utav stundens stämning,
I sin österländska, varma fantasi,
Ser en krona glänsa på hans huvud. —
Låg hos lärjungen ett själviskt hopp däri?*

*Allvarsamma, uti vida mantlar svepta,
Vandra några män framåt, trots kvalm och damm.
Fröjd och smärta i en underbar förening
Lyser klart ur deras mörka ögon fram.*

*Och han frågar, glödande av eldig iver:
"Herre skall du icke nu i denna tid
Återställa Israel sitt ärova rike
Och som konung styra det i ostörd frid?"*

*Veta de väl, vad som snart skall ske däruppe,
Då de skynda fram med tysta, snabba fjät,
Att dem himlen skall beröva — men ock giva —
Deras hjärtas glädje? — O, jag vet ej det!*

*Under andlös tystnad höjes då den rösten,
Som har liv och ljus åt deras hjärtan bragt:
"Eder tillhör ej att veta tid och stunder,
Som min Fader fastställt med sin egen makt.*

*Se gestalten där i sällsamt klar belysning,
Sänkt i tankar — är han "Människones son"?
Dock ej lyst av solens ljus, ej heller månens;
Det är gudomen, som strålar inifrån.*

*Men I skolen undfå kraft, när helig Ande
Kommer över eder i en nådens stund.
Och I skolen vara mina trogna vittnen
I Jerusalem och över jordens rund."*

*Stilla, gripen av en aningsfull förbidan,
Samlas omkring herden nu hans lilla hjord
För att sista gången här med dödligt öra
Taga mot hans andevigda avskedsord.*

*Sedan höjde han de genomstungna händer,
De som blödde för hans brud på smärtans dag,
Och välsignade den heligt rörda gruppen,
Vilkens blickar hängde vid hans kära drag.*

*Och han höjdes sakta över bergets toppar,
Som då solen höjes över skogens bryn.
Men hans ögon skåda ännu på de kära,
Tills han inneslutes i den ljusa skyn.*

Konferensen och årsmötet. Svenska Missionsförbundets stora årshögtid står nu för dörren. Om några dagar mötas våra vänner och ombud från skilda delar av landet för att rådgöra och besluta om gemensamma angelägenheter till främjande av missionens sak i hemlandet och hednawärlden. Det är viktiga ärenden, som föreligga, ty de gälla Guds rike och människors frälsning. Vår bön till Gud är därför, att han själv må komma med ande och visdom över hela konferensen och årsmötet, så att det, som förehaves och beslutas, må vara lett av honom och bliva till hans namns ära. Mer än någonsin förut behöver Guds folk ena sina krafter och sitt intresse på det gemensamma stora målet.

Vi hälsa härmed alla ombud och övriga deltagare välkomna till mötenta.

* * *

Härberge under konferensen. På detta sätt vilja vi vänligen erinra våra missionsvänner i Stockholm om att göra, vad de kunna, för att under den stundande konferensen härberga de ombud, som då komma upp till huvudstaden. Många ha rest lång väg och fått kosta på sig dryga reseomkostnader. Ett fritt eller mot billig avgift lämnat logis är därför mycket välkommet.

Den som vill härberga men har så ställt, att han icke kan det, kan få lämna kontanta bidrag till expeditionen, som sedan ombesörjer, att behövande ombud få rum åt sig på annat håll. Expeditionen har nämligen på hand omkring 150 sängplatser, för vilka betalning erlägges.

* * *

Missionssparbössor och tidningar. Vi komma även nu med en vänlig erinran till de vänner, som besöka vårt årsmöte, att icke glömma att medtaga hem, då de återvända till sina hemorter, *missionssparbössor* och *missionstidningar*. Båda utdelas gratis vid till-sägelse därom på vår expedition, *Barnhusgatan 10*.

Glöm icke heller vid behov av böcker vår missionsbokhandel, *Drottninggatan 94*.

* * *

Hemkomna missionärer. Till hemlandet anlände från Kina den 20 maj missionär *N. Kullgren* med familj. Familjen Kullgren har under denna sin andra period i Kina verkat där omkring 8 år och har under denna tid bland annat uppfört den nya stationen i Kienli.

* * *

Utresande missionärer. Vi ha nu en tid haft den glädjen att få hälsa den ene missionären efter den andre välkommen hem. Så ha flera t. ex. kommit från Kina och Ost-Turkestan. Snart vänta vi ock några från Kongo. Men så fort vårt årsmöte är över, börja andra att bryta upp för att fara till respektive arbetsfält. Redan i slutet av juni fara några till Kongo, och sedan blir det utresor nästan varje månad en tid framåt. Vi ha velat erinra härom för dem, som möjligen vilja medsända paket till vänner och bekanta på de olika fälten. Sådana saker insändas till expeditionen med tydligt namn och adress samt uppgift på värde och innehåll.

* * *

Sjukligt i Kongo Att tala om sjukdom i Kongo är ingenting ovanligt. I malariafebrarnas hemland har man lärt sig att taga sjukdomen med i beräkningarna. Det är endast då

febern är av svårare art, som man skänker den någon större uppmärksamhet. Och ett sådant fall är syster *Josefina Nilssons* vid *Maziya* sjukdom. Hon har haft tvenne svåra hämatriskiska febrar efter varandra och är på grund därav mycket medtagen. Skulle hon icke återvinna krafterna därute, måste hon nog resa hem till Sverige.

* * *

**Vacker silver- | För några dagar sedan
bröllopgåva.** | hade vi på Expeditionen besök av ett par åldriga makar. Deras ärende var att såsom gåva till Svenska Missionsförbundet få överlämna en liten lägenhet på två rum och kök med tillhörande uthus och liten trädgård. Gåvan utgjorde ett tackoffer åt Herren för 25 årigt lyckligt äktenskap, och i stället för att ordna

med ett stort kalas ville de på detta sätt fira högtidsdagen. Det lilla hemmet ansågo de kunde bli en lämplig bostad åt missionärer, som under något år vistas i hemlandet för att vila. Att vi med tacksamhet mottagit gåvan, behöva vi knappast tillägga, och vi ha här på detta sätt velat omnämna saken, i hopp om att den må tjäna som ett exempel för andra. Utan tvivel skall det kännas mycket lyckligare att med varm hand få giva sin gåva och redan här i tiden få glädjas åt densamma än att lämna alltsammans efter sig. Kvarlåtenskapen blir då ofta ett tvistefrö mellan mer eller mindre avlägsna släktingar.

I det nu relaterade fallet förbehöllo sig makarne en mindre ränta på fastighetens taxeringsvärde för sin återstående livstid.

Från vår yttre mission.

S. M. S., Matadi, Congo Belge, den 21 mars 1911.

Svenska Missionsförbundets Styrelse,
Stockholm.

Guds frid!

Det är för mig en glädje att kunna omtala för Styrelsen, att det märkbart håller på att ljusna i andligt avseende uppe vid *Vivi*. Vi hava redan fått återupptaga flera i församlingen, bland dem en f. d. lärare och hans hustru. De flesta äro kvinnor, men vi tro, att många män också skola komma. Visserligen var det männen, som mest ivrade för att få en lärare, som kunde undervisa dem i franskan, och om de icke finge

en sådan, skulle de bedja katolikerna sända dem en, som kunde lära dem det språket. Men nu är vår lärare *Ngoma* där, och de synas ej angelägna att få dit en katolsk lärare. I en av byarna i Övre *Vivi* hava dock katolikerna fått komma in, men jag hoppas, att det också blir den enda.

Det borde meddelas dem, som bedrövat öfver, att vi undervisa i franskan, att vi därigenom, tvärtemot att arbeta katolikerna i händerna, hindra dem att taga byar från oss och sätta sina lärare där. Och det är förinnerligt väl, att vi började med franska språket, som vi gjorde, så att de katolska prästerna icke hava orsak att säga åt folket: Se där, de kunna icke undervisa eder i franskan, kommen därför till oss.— I nedre *Vivi* hava vi ställt i ordning ett gammalt magasin till skola, och i Övre *Vivi* skola vi få använda ett hus, som byggts för koloniens räkning.

På våra möten här i *Londe* har det på sista tiden känts mycket ljuvligt

och gott, och flera avfallingar bland våra egna arbetare och från Matadi hava kommit tillbaka till Gud och församlingen. Gud vare lov för vederkvickelsens tider; vi hava längtat efter dem. Och männe de icke äro svar på innerliga och ivriga böner, uppsända till Gud från våra tusende missionsvänner hemma?

Om arbetet här på Londe, jag menar det arbete, som speciellt hör hit, är ej så mycket att säga; det är sig alltid likt. Vi hålla ännu på att schakta för det nya tryckeriet, och då vi gräva djupt, tar det lång tid. Ovanför Matadi hämta vi byggnadsstenen, lätt tuktad sandsten. Det är ett långsamt arbete, då endast omkring 50—60 stora stenar, motsvarande omkring 300 vanliga tegelstenar, kunna hämtas åt gången. Men så är det också präktig sten, då den blir tuktad, och vi skola säkert få en utmärkt tryckeribyggnad. — I vårt tryckeri pågår arbetet som vanligt. Nu för en kort tid ha vi sju arbetare i full sysselsättning. Vår tidning trycka vi i år i 900 ex., åttasidig, två gånger i månaden. Den firar i år 20 årsjubileum. Det är verkligen glädjande att se, huru den icke blott håller sig uppe år efter år utan också vinner terräng. Säkert har den en stor mission att fylla. Det är dock svårt att kunna ägna nödig tid åt den för att få den så god som möjligt, men det torde bli lättare, då vi få vårt bygge färdigt och bättre ordnat med transporten till Franska Kongo.

På uppdrag av kongokonferensen har jag skrivit till guvernören och begärt att få jord gratis omkring våra stationer för odling. Detta är tredje gången, som vi anhållit om detta. Jag har nu fått svar, att frågan skall bli föremål för välvillig behandling. Det är alltså möjligt, att vi få det.

Vi förena oss nu, min hustru och jag, i de hjärtligaste hälsningar till Styrelsen. Gud med oss!

Broderligen
Martin Westling.

»Skörden är mycken».

Missionär *Henning Lindgren*, som arbetar vid den under anläggning varande missionsstationen Musana i Franska Kongo, har i brev till styrelsen meddelat några intryck från en resa, som han gjort mellan Musana och Mukimbungu. Han skriver däri om bland annat:

Mellan Musana och Kongofloden finns mycket folk. Särskilt en by slog an på mig. Där var det ovanligt gott om folk. Många bekände sig för att tro på Gud. Femtio personer hade gått till missionsstationen Lukunga (Amerikanska Baptistmissionens) för att vara med på församlingsmöte. Någon sade, att det fanns sjuttio församlingsmedlemmar i den byn. Alla tillhörde Lukunga missionsstation, som bedriver verksamhet där. Den nämnda byn ligger i Belgiska Kongo och icke inom franskt område.

I nästan alla byar, som jag gick igenom i Belgiska Kongo, voro människorna mycket sjuka och bådo om medicin. I den omtalade stora byn voro särskilt barnen sjuka. Jag hade knappt hunnit sätta mig, förrän mödrarna kommo med sina små. Då jag räknade barnskaran, hade jag ej mindre än 37 eller 38 smättingar omkring mig. Lyckligtvis hade jag litet medicin med mig, men den tog slut på några minuter. En man, som var mycket sjuk, kom och ställde sig bredvid mig och bad om medicin. Några, som tyckte, att han var alltför enträgen, knuffade honom och sade: »Den vite har ingen mer medicin.» Men mannen tog ett fast tag i min rock och bad: »Giv mig bara lite, ty jag är så sjuk.» — Jag kunde ej hjälpa honom, ty medicinen var slut. Det var riktigt svårt att se honom, då han gick bort utan att ha fått något.

I en annan by, även den inom belgiskt område, kommo männen och bådo mig: »Nu vill du nog tala till oss om Gud en stund, eller hur?» »Ja gärna», sade jag. Det var en

skön stund. Sedan vi slutat, var det flera, som tackade mig för vad jag givit dem. Tacksam för att jag fått vittna om min Herre för dessa människor, gick jag till vila. Följande dag, då jag lämnade byn, ropade män och kvinnor: »Gud välsigne dig och bevara dig på vägen.»

Inom fransk område däremot var det omöjligt att samla människorna och tala till dem. Så fort jag nämde Guds namn, gingo de sin väg. Må Gud icke övergiva dem utan låta sitt ord nå dem till frälsning för deras själar.

Smittkopporna grassera oerhört här i trakterna. Många dö. Hedningens död är hemsk. O, att de ville lyssna till ordet om Jesus, mottaga honom och bliva delaktiga av det eviga livet.

* * *

Att det finns mycket folk i trakterna omkring Musana station, visar och följande utdrag ur ett brev till styrelsen från missionär *C. W. Grahn*, daterat Musana den 20 februari:

Förra veckan voro jag och broder Hammar ute och vandrade ett par dagar. Vi gingo igenom Musanadalen och funno den mycket folkrik. Den stora Luengadalen är troligen lika folkrik. Överallt i dessa trakter bor folket i dalarne och skogarne, och för att få reda på människorna måste man lämna de stora karavanvägarna och tränga in i gömslena. Missionsförbundet skulle mycket väl kunna anlägga ännu en station längre ned åt Kongofloden och bör göra det, ty annars kommer det att dröja allt för länge, innan dessa massor av människor kunna nås av evangelium. Då jag tänker på, huru stora områden, som blivit berörda av evangelium under vår 25-åriga verksamhet i Belgiska Kongo, finner jag, att här bör så fort som möjligt resas ännu en fyrbåk. Jag tror ej, att jag överdriver, om jag säger, att det är mera folk här än i hela vårt distrikt i Belgiska Kongo. Visserligen har det sagts,

att i Boko-distriktet skulle finnas »endast 33 mindre byar», men så talar den, som endast sett sig åt sidorna vid passerandet av den stora karavanvägen. I skymundan ligga byarne. Vill man sedan besöka marknaderna, så träffar man människorna. Marknaderna äro en förträfflig barometer på folkmängden. Jag har icke i Belgiska Kongo sett en enda marknad så stor, som det finnes flere stycken här.

Sättet för verksamheten här torde få bli något annorlunda än i Belgiska Kongo. Att gå från by till by och predika inger för tillfället ingen förhoppning, ty folket är genomsyrat av en ruttan halvcivilisation. Först då vi kunna börja med skolverksamhet och på den vägen vinna ungdomen, ha vi hopp om att kunna nå även de äldre.

De samlas hem.

Gud hämtar hem sina kära, en då och en annan då. Än kallar han ung eller gammal från Sveriges land och än från Kongos dalar. För ej så länge sedan hädankaliades fem unga personer under loppet av en veckas tid här vid Mukimbungu och byarna här omkring.

Malungila Tomasi trodde på Gud och tillhörde församlingen. I två år hade han varit här vid stationsskolan, där han även vistades, då Gud tog honom hem till sig. Han var ej något ljushuvud i fråga om att läsa, men han var alltid lydig och snäll. Så blev han sjuk. En veckas tid låg han till sängs, och det blev allt sämre med honom. En dag frågade jag honom, huru han kände det, om han var rädd för att dö. »Nej, jag är icke alls rädd», svarade han, »jag är lycklig, ty jag vet, att jag får gå hem till Jesus, min Frälsare.» Jag tackade Gud för ett så skönt vittnesbörd av denne negerungling.

Makampu Elisa hemkallades några dagar efteråt. Honom kände jag

mycket väl, ty han var min tjänare under min första period i Kongo. Han hjälpte mig med att lära kongospråket, och han vakade över mig många gånger, då jag låg i feber. Efter några år fick han arbete såsom hjälplärare i en utskola, vilket arbete han skötte med trohet och glädje. Han var stor och kraftig och såg ut som själva hälsan. Men så kom en tid, då han började känna sig svag och matt. Symptomen till sovsjukan visade sig. Inom kort hade denna i Kongo så allmänt härjande sjukdom ändat den kraftige, unge mannens liv. Men Makampus ande lever det eviga livet i Guds paradis.

Lovisa var dotter till den för några år sedan avlidne läraren *Nimba*. Hon gick en tid i stationsskolan härstädes. Men så blev hon sjuk och fick ohyggliga sår. Dagligen fick hon medicin och vårdades här på stationen, men det onda hade fått för stark fart. Snart tog Gud henne hem till sig, där ingen värk skall vara mer.

Lilla Nkebani var ej fullt två år, då hon fick hembud. Hon dog mycket hastigt utan föregående sjukdom. Trogen hade hennes huvud skadats av stark solhetta. Fadern är hövding i Mukimungu by. Han är icke troende men är dock en rättskaffens man samt en god vän till missionen och missionärerna. Jag skall icke glömma, när han på kvällen i skymningen kom och meddelade om sin lilla flickas död. Han gick fram och tillbaka framför vårt boningshus och kunde ej säga ett ord. En man, som var i hans sällskap, upprepade följande ord gång efter annan: »Besynnerligt det här, i morse var hon så frisk, hon sprang och lekte.» I hast hade underrättelsen om hennes död spritt sig i byn, och i ett nu uppstämde gråt och sorgesång utanför huset. Hela kvällen ljödo dessa vemodsfulla, entoniga klagosånger ut över nejden. Mitt hjärta stämde till vemod, där jag stod på verandan och lyssnade. Tidigt morgonen därpå kom fadern tillbaka och ville köpa bräder

till kista åt den lilla. Han var djupt bedrövad. Jag sade till honom: »Gud vill draga ditt hjärta och dina tankar till sig, därför har han tagit hem din lilla flicka.» Han nickade bifallande, under det han stod lutad mot väggen och grät.

Samma natt hade en flicka på omkring 13 år helt hastigt avlidit, även hon i Mukimungubyn. Hennes namn var *Batu Lovisa*. Hon tillhörde församlingen.

Vid middagstiden voro tvenne gravar redda på kyrkogården, dit mycket folk samlades för att vara med vid begravningen.

Saligt är det att i liv och i död äga hopp om ingång i himlarnes rike, och saligare skall det bli att en gång vara där.

G. N. Nykvist.

Shasi, Kina, den 3 april 1911.

Kära missionsvänner!

Guds nåd och frid!

I mitten av mars började det bli livligt på Shasi-stationen. Till och med utomstående kunde märka, att något särskilt var i görningen. Så var också förhållandet. Våra evangelister från Ichang, Kingchow, Shasi och Kienli skulle samlas här till konferens, och vårt årsmöte skulle hållas omedelbart därefter.

Då alla voro samlade, voro vi en rätt stor grupp av evangelii budbärare. När jag såg dem, gingo mina tankar tillbaka till 1895, då broder Sköld och jag fingo på vår lott att gå och begrava vår kinamissions förste och då ende evangelist. Här voro nu samlade endast från övre delen av

vårt arbetsfält 18 evangelister, 5 lärare och 4 bokspridare samt omkring 20 elever från evangelistskolan. En hel del församlingsmedlemmar voro även närvarande. Lägga vi härtill dessa medarbetares insikt i Guds ord, deras gudsfruktan och kristliga nit för själars frälsning, som så oförtydligt under konferensen och årsmötet framträdde, då kunde vi ej ånna än ur djupet av våra hjärtan tacka Gud, som så rikligen givit framgång åt arbetet. De hava nu återvänt med förnyade krafter, nytt mod, nya impulser och föresatser att vittna, var och en på sin plats,

om Guds underbara frälsning i Kristus. Dessa konferenser äro av stor betydelse för evangelisterna, spridda som de äro en här och en där, rätt långt skilda från varandra. De göra sig och all möjlig nytta av konferenserna. Även

nu sökte de på bästa sätt använda tiden, och att även denna konferens blev dem till välsignelse, var tydligt.

Konferensen tog sin början kl. 2 på torsdagseftermiddagen den 16:de mars och pågick under fredagen och lördagens förmiddag. Sedan hölls årsmötet på lördagseftermiddagen och söndagen. På måndagen hade församlingen sitt enskilda möte. Under konferensen hölls även offentliga möten varje kväll. På lördagskvällen anordnades skioptikonföreläsning.

Konferensen öppnades med en erinran om vikten av att bygga upp Guds

församling på grunden Kristus och att bygga med det goda, evigt förblivande material, som Gud givit oss, och ej med eget material, som är trä, hö och strå. Därefter fingo vi lyssna till tvenne föredrag. Det ena handlade om apostlarnas sätt att verka för Guds rike och vikten av att följa deras exempel. Det sades däri bland annat: »Det åligger oss evangelister att undervisa de kristna om, att arbetet ej blott är missionsvännernas i Sverige eller de av dem utsända missionärernas, utan att det i främsta rummet bör betraktas som *vårt* arbete för Guds

rikes utbredande ibland *vårt eget folk.*» I det andra föredraget framhölls vikten av, att visåsom evangelii förkunnare måtte motta Guds kraft i oss, så att det blir Gud, som genom oss predikar, undervisar, med ett ord, ver-

Lärare och elever vid Kingchowfu seminarium.

kar sitt verk. Om vi så låta oss brukas av Gud och hans Ande, så blir det ej vi, som hjälpa Gud, utan Gud, som hjälper oss, och först då skola vi få se rika frukter av arbetet.

På fredagen efter morgonbönen hölls ett lärorikt föredrag över ämnet: »Kristus-predikan». Härvid betonades det, huru viktigt det är att predika Kristus och hans kors så enkelt och målände, att åhörarna få *se* honom sådan han är, full av kärlek och förbarmande.

I ett annat föredrag uppdrogos jämförelser mellan konfucianismen och

kristendomen. »Mycket i Konfucii lära», sades det, »är gott och har sin motsvarighet i Kristi lära. Men den förres religion är ofullkomlig, då den senares är fullkomlig, den förres saknar inre kraft att förverkligas av dess bekännare, då den senare äger denna kraft, en kraft till frälsning för var och en som tror.»

För omväxling fingo vi därefter lyssna till en biografi över Moody. Hans livsgärning tecknades med uppmaning att söka likna denne nitiske, kärleksfulle man i arbetet för själars frälsning. I sista föredraget under konferensen betonades vikten av att icke skämmas för Kristus och hans evangelium utan på varje plats och vid varje tillfälle vittna om honom.

Föredragen höllos dels av missionärerna, dels av evangelisterna och läraren Marcus Cheng. Mellan föredragen diskuterades en hel del frågor av praktisk betydelse för verksamheten. Så t. ex. samtalades om skenbara och verkliga framgångar i verksamheten, deras orsaker och verkningar, samt huru man må undvika de förra och vinna de senare. Vidare: Huru kunna de troende bli uppfyllda av den Helige Ande? Vilka äro en predikants plikter och vad ansvar vilar på honom? På vad sätt kan offervilligheten i församlingen ökas? Huru kan skolverksamheten göras fruktbringande till församlingens tillväxt, och huru skola vi få barnens föräldrar att med villighet betala skolavgifterna? — Om såväl diskussionerna som föredragen kan sägas, att de voro goda, lärorika och inspirerande.

Under årsmötet hade vi glädjen att få döpa fem personer, tre män och två kvinnor. Två av dessa äro en frukt av skolverksamheten i Shasi och Hosüeh. Sist samlades vi till nattvardsfirande. Ehuru vädret varit så svårt, att endast ett fåtal medlemmar från de längst bort liggande utstationerna kunde komma, var kyrkan nästan fullsatt av nattvardsgäster. Det var en syn, som böjde oss i djup tacksamhet

inför Herren, vår Gud, som underligen hjälpt och välsignat arbetet. Innerligt tacksamma kände vi oss även för dessa sköna mötesdagar.

Under de följande dagarne höllo evangelisterna åtskilliga möten för att uppgöra förslag och planer för evangelisering av vårt övre arbetsfält, dels för varje huvudstation med utstationer särskilt, dels gemensamt för huvudstationerna. Den försiktighet, som de vid beslutens fattande ådagalade, bådär gott för verkställandet av desamma. »Låt oss börja med detsamma», sade de, och så började de här i staden att i praktiken visa, att de menade allvar. De predikade, delade ut skrifter och traktater och samtalade med så många som möjligt om vägen till frälsning. Det var mera liv och mera hänförelse för saken, än de förut visat. Gud vare lov härför! Må det så förbliva!

Vi förena oss i hjärtliga hälsningar till Eder alla.

Broderligen
B. E. Rydén.

Från Kienli station skriver missionär *Elof Franzén* i brev av den 1 april bland annat:

Vi tacka Gud för det förtroende vi fått hos de styrande och hos många andra personer i denna stad. Den 27 februari voro vi, Kullgren och undertecknad, hos stadens högste ämbetsman på festmiddag. Även andra personer ha bjudit oss på festmåltider och därmed betygat, att de vilja vara våra vänner. När Kullgrens nu reste till Sverige, visade några av stadens ämbetsmän sin vänskap genom att sända dem varjehanda presenter.

Med anledning av att denna station nu är färdigbyggd, hade vi i slutet av februari månad en fest för stadens ämbetsmän och äldste. En del av dem, som deltog i festen, ha sedan enligt god sed avlagt besök hos oss och tackat. De och många andra ha även gratulerat oss samt uttryckt sin glädje

över att vi byggt så fina hus i deras stad och att vi lyckats få så bra läge för våra byggnader.

Söndagen den 12 mars på kvällen hölls här farvälmöte för Kullgren med familj. Många voro de, som uttalade sitt tack till dem för deras arbete och gävo dem minnesspråk. Även sändes sådana med dem till moderförsamlingen i Sverige. Den 13:de på kvällen lämnade de Kienli.

Angående verksamheten här, så finnes ju bland folket många fördomar såväl emot oss som den lära vi förkunna. En söndag för inte länge sedan voro vi efter gudstjänstens slut samlade i gästrummet. Som vanligt bjöds det på te, men ingen vågade dricka. Vi frågade efter orsaken ochingo följande svar: »Kanhända har pastorn lagt någon farlig medicin i teet, så att, om vi dricka det, vi kunna taga skada.» Det var en gammal man, som å allas vägnar uttalade dessa ord. Vi sökte dela ut traktater, men ingen vågade ta emot någon sådan. De voro alla från landet och det var första gången de besökte oss, så man får ej undra på, att de voro rädda. De såsom många andra hade blivit skrämde både för oss och vår verksamhet. Så småningom skola dock fördomarna falla och många skola komma för att verkligen höra den lära vi förkunna, tro på Jesus och låta sig frälsas.

Den 30 mars öppnades här en goss-skola, den första evangeliska skola i Kienli stad. Vid skolans öppnande infunno sig endast fyra gossar. Flera hade anmält sig men uteblevo. Det säges, att de icke vågade komma, förrän de fått se, hurudan skolan är. Må nu Gud välsigna denna skola, så att barnen där i första rummet må lära sig att tro på Jesus, älska och lyda honom.

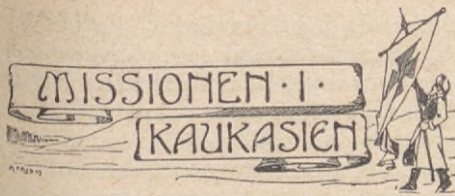
MISSIONEN I OST-TURKESTAN

Glädjande underrättelser från Jarkend.

I brev till styrelsen av den 2 april skriver missionär *Oscar Andersson* följande glädjande nyheter från Jarkend:

Som förut meddelats, bo vi nu på den nya stationen, dit även verksamheten blivit överflyttad. Redan i december månad förlidet år togs det nya sjukhuset i besittning, fast då långt ifrån färdigt, och samtidigt började vi hålla möten varje söndags förmiddag i sjukhusets väntsal, vilken är både rymlig och trevlig. Skolan har ej förrän nu blivit hitflyttad, på grund av att skolsalarna ej varit i ordning. På mötena ha vi nu en längre tid haft så mycket folk, som salen kunnat rymma, och för varje söndag tyckes det bliva flera. Man kan räkna besökarnas antal till över hundra. Adrig förr har så mycket folk varit samlat eller kunnat samlas på något möte här. Man skulle kunna tro, att de komma av nyfikenhet, och detta är nog också delvis fallet. Alla sitta stilla och lyssna uppmärksamt till det, som förkunnas. Detta är goda tecken till att ett uppvaknande bland folket är för handen, vilket vi så länge väntat på. En »beg» (ämbetsman) från »yamen» (magistrats-huset) sade härom dagen, att folket överallt talade om oss och vår mission och att ingen hade annat än gott att säga. Huru glädjande skulle det icke vara, om någon ändring till det bättre inträdde! Det har länge nog varit dött och kallt. Må vi alla bedja Gud, att han besöker detta land och uppenbarar sin frälsning för det försoffade folket. Vi tro, att så skall ske.

Tiflis den 5 maj 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Med avseende på den ryske munken Iliodor, som jag omnämnde i mitt förra brev (se n:r 10 av tidningen) har nu det oväntade inträffat, att kejsaren själv anbefallt den heliga synoden att låta honom kvarstanna i sitt kloster och bland sina anhängare i Tsaritzin. Den heliga synoden har också omedelbart telegraferat därom till biskop Germogen, vilken åter insatt honom i sitt prästerliga ämbete.

Denna underrättelse har gjort ett oerhört intryck på folket i Tsaritzin. Det måste också erkännas, att kejsaren visat förståelse för de känslor och önskingar, som rört sig inom tusentals hjärtan i staden. Biskop Germogen har också hela tiden stått på Iliodors sida. I denna händelse kan man spåra ett försök från de ortodoxes sida att få handla självständigt. Det fanns icke en präst i hela Tsaritzin, som gav sitt ja till synodens befallning att utlämna Iliodor till de borgerliga myndigheterna. När polisen och gendarmerna trängde sig in på klosterområdet och verkade störande på dem, som tillbådo där, så bad biskopen dem avlägsna sig och tillade därvid: »Där man griper till svärdet, där kan ej frid och glädje råda.»

För att nu göra en lång historia kort, vill jag endast tillägga, huru Iliodor och hans anhängare mottogo underrättelsen om att han fick stanna kvar hos dem. Hans ord vid detta tillfälle till sina anhängare karakterisera såväl hans sätt att verka på åhörarna som också deras tänkesätt. Han yttrade till den stora folkmassan: »När jag

var i Nowoselie (det kloster, dit han bortförts under polisuppsikt), så skrev jag till eder, att jag i denna vecka skulle återkomma till eder. Var det icke så?» — Från folkmassan hördes röster: »Jo, batjuschki (lille far), så var det.» — Iliodor fortsatte: »Med Guds hjälp har nu denna förutsägelse gått i uppfyllelse. Må de ogudaktige veta, att Gud är med oss. När de togo mig från eder, omtöcknades vi av mörka moln, fyllda av mänsklig vrede från bröders sida, som mottagit samma döpelsens bad som vi. Men vi upphörde icke att sjunga: Med oss är

Biskop Germogen och prästen Iliodor.

Herren. Våra ovänner sade: Var är deras Gud, var är han? Och se, just nu haven I sjungit tillsammans med eder Iliodor om, att Gud är med de sina. Nu kunnen I gå till ovännerna och säga: Sen I nu, att Gud är med oss! Vi skola upphöja den högstes namn, som fyller våra hjärtan med glädje.»

I sina utfall mot motståndare kan han vara ganska grov. Då han i Tula talade över Tolstojs upplösningsarbete på det kyrkliga och borgerliga området, kallade han den store författaren för en »rövare». Ganska intres-

sant är det, att nu, medan striden pågått, hava tvenne auktoriteter på läkarevetenskapens område gjort sina uttalanden om Iliodor. Den ene läkaren förklarade honom på grund av hans handlingssätt för sinnesrubbad, under det att den andre icke uti hans handlingssätt kunde finna något stöd för ett sådant antagande.

Med dessa rader sänder jag en bild av såväl biskopen som den märkvärdige munken. Dessa män höra säkerligen till det parti inom ryska kyrkan, som — kosta vad det vill — söka få henne oberoende av statsmakten.

Från vårt eget fält är jag i tillfälle att meddela en för vännerna glädjande underrättelse. För ett par dagar sedan

återvände jag från Baku, där jag över en veckas tid deltagit i armeniska möten, som voro mycket välsignade av Herren. Vi fingo afton efter afton bedja med nyomvända. Allt skedde utan yttre tryck eller mänskliga åtgöranden. Vi förnummo, att det var Herrens svar på mångas böner om väckelse. Bröderna hade dock genom trägen skriftspridning och enskilda samtal förberrätt dessa möten. Många av de troendes barn blevo vunna, och jag hoppas, att Herren skall vinna ännu många i Baku, innan denna rörelse lägger sig.

De hjärtligaste hälsningar från oss alla!

Eder ringe
Wilh. Sarwe.

När och fjärran.

Betels Barnmissionsförening i Malmö har utgivit sin årsberättelse för arbetsåret 1910—1911, som är det 24:de i ordningen. Föreningen underhåller nu 4 barn i Afrika, bland dessa 3 vid Missionsförbundets mission i Kongo, 2 i Indien och ett i Lappland, tillsammans 7 stycken. Vi anföra här ur årsberättelsen ett brev från missionär C. W. Grahn i Kongo, vilket ger en liten inblick i livet i de hedniska byarna. Han skriver:

I maj månad 1909 uppenbarade sig en dag på Nganda en man, som ej mycket liknade en människa. Han stod på gårdsplanen, då vi kommo ut från en lektion. Nästan alla skolbarnen voro färdiga att ta till benen, då de fingo se honom. Han kom fram till mig och frågade, om han kunde få stanna vid stationen och få arbete, ty han var nästan »död av svält». Jag frågade honom: »Varifrån kommer du, har du inga anhöriga?» — »Jag kommer från skogen, där jag hållit mig gömd i två år för min hövding och mitt folk, ty de vilja taga mitt liv. De tro, att jag är en trollkarl.

För omkring två år sedan skulle de begrava mig levande och hade stängt in mig, men så lyckades jag fly ifrån dem. Efter lång tid återvände jag till byn och gick in i mitt hus. Då kom hövdingen och tände eld på huset för att bränna mig inne. Jag lyckades dock komma ut, och då jagade de mig med sina bössor ur byn. Sedan dess har jag hållit mig dold i gräset och skogen, men nu kan jag inte hålla ut längre. Var snäll och förbarma dig över mig.» Jag sade åt honom: »Du ljuger väl endast för mig? Du har väl gjort något ont, och därför vågar du icke gå till din by?» Han svarade: »Allt, vad jag sagt, är sant», och tillade: »Mbeya (en skolgosse vid Nganda, som kommit från samma by) skulle dödas samtidigt med mig, men lyckades fly. Han vet, att vad jag sagt är sant.» Sedan fick jag även av andra höra, att mannens sorgliga historia var sann. Han var ömklig att skåda. Ej nog med, att han var så gott som naken och så mager, att man kunde räkna benen i hans kropp, utan även hans ansikte

var vanställt av brännsår och där till var hans rygg mycket krokig. Sällan ser man en sådan företeelse.

Han fick löfte att stanna. Hans namn är Bitadi. Så länge vi voro på Nganda, var han där och var alltid snäll samt

visade sig mycket tacksam. Då han varit några månader på stationen, avlade han vittnesbörd, att han älskade Jesus och ville följa honom. Han är nu som en ny människa, denne Bitadi.

Från världsmissionsfältet.

Herrens verk i Alaska.

I nr 5 av vår tidning detta år lämnade vi några meddelanden om, huru Guds Ande på ett synnerligen kraftigt sätt besökt svensk-amerikanska Missionsförbundets missionsstationer i Kina. Det skall säkert glädja våra läsare att höra, att Herren på ett liknande sätt nu besökt en av samma förbunds missionsstationer i Alaska, nämligen Yakutat. Som bekant är Alaska ett av Svenska Missionsförbundets äldsta missionsfält och Yakutat är den första stationen på detta fält. Där upptogs arbetet år 1887 av missionär L. A. Lydell. År 1889 övertogs Alaskamissionen av Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika, under vars ledning den betydligt utvidgats.

Alltsedan nyåret innevarande år har en kraftig ande förmärkts på mötena i Yakutat. Många ha blivit omvända till Herren och de troende vid stationen ha blivit liksom förnyade. Missionär *Rasmussen* i Yakutat skriver här om i svensk-amerikanska tidningen *Veckobladet* följande:

Sedan nyåret hava vi haft möten nästan varje kväll, och enskilda bön- och samtalsmöten under dagarna. Kvällsmötena ha ibland blivit rätt långa. Jag tänkte, att detta möjligen skulle bliva tröttande, varför jag vid ett tillfälle frågade, om vi icke skulle gå hem. Men då svarade en: »Vi ha ofta varit samlade i det ondas tjänst och då stannat hela natten, därför vore det synd,

om vi nu hade bråttom, då vi äro samlade till Guds ära.» Guds ande har varit verksam bland folket, och det har varit glädjande att se, huru rätt många lämnat sig åt Herren och bekant sig höra honom till. Jag vill här i korthet meddela något av vad en del av infödingarne yttrat och bekant vid mötena:

Joseph Abraham: »Det gör mitt hjärta ont, när helst jag tänker på alla dessa åren, som äro förspillda i syndens tjänst. Av alla synder jag gjort är drycken skapen den, som kännes hårdast. O käre vänner, jag önskar varna eder för drinkarens väg. Den är hård, som ingen annan. Varhelst jag är, i mitt hem, hos min familj, i skogen bland träden eller bland de små barnen, allestädes och allting vittnar emot ett sådant liv, som jag levat. Huru bittra äro icke dessa åren nu! Huru heta kännas icke tårarna över mina synder.»

En annan, Kaw-dee-too: »Jag har alltid varit utpekad som ledaren för synd, som ledare för danser och hedniska fester. Jag har aldrig försökt att göra, vad som varit Guds vilja. Härefter vill jag leva för Gud. Jag vill försöka att aldrig gräla med min hustru. Vänner, om I förut följt mig i synden, så låtom oss nu vandra tillsammans på rättfärdighetens väg. Med Guds hjälp vill jag härefter leva för honom.»

En kvinna, fru Tom Martin, hade följande erfarenhet att omtala: »Jag har alltid velat tro på Gud, men på

samma gång också på indiandoktorn. Nu vill jag, att Gud skall frälsa mig ifrån att tro på indiandoktorn längre. För kort tid sedan, när min lilla flicka var illa sjuk och, som jag trodde, döende, satt jag ensam gråtande vid hennes bädd. Alla de andra i huset hade gått till kyrkan. Jag lämnade mitt barn, sprang ut i natten för att söka upp min indiandoktor, men jag kunde icke finna honom. I min förtvivlan, sedan jag var inkommen, föll jag på mina knän och ropade på den levande Guden om hjälp för mitt lilla barn. Gud bönhörde mig, och mitt barn tillfrisknade. Gud är en levande Gud, som hör bön, och jag vill leva för honom.»

En stackars förslavad kortspelare vid namn Frank Billy bekände: »Ja, drinkarens väg är hård, men jag tror, att kortspelarens är värre. Jag har spelat bort varje dollar jag kunnat få tag i. Då jag icke kunde få fatt i mera pengar, var jag usel nog att taga av rocken på min egen kropp och lägga den på spelbordet. Ack, huru ledsen jag är över detta. Jag vill, att Gud skall förlåta mig och hjälpa mig att leva för honom.»

En vidskepelsens man, Old George: »Jag har varit en ond man. Jag har trott mera på vidskepelse än på den sanne Guden. Alltsedan jag var en liten gosse, så, antingen jag gick att jaga eller något annat, brukade jag alltid bedja om hjälp av andra gudar än den sanne Guden. I stället för att

bedja till honom om framgång brukade jag röra tillsammans allehanda dumma sorter av saker, vilka jag i min enfald trodde skulle giva mig lycka. Jag ser nu, huru dum jag varit hela tiden. Må Gud hjälpa mig och frälsa mig från dessa vidskepelser. Jag vill bliva en kristen.»

Sitka Neds bekännelse och förmaning: »Bröder och systrar, det ser ut, som om hela byn nu hade blivit troende. I många år bodde jag här men brydde mig icke om, vad som predikades. Jag har aldrig förut varit en sann kristen, men nu är jag omvänd till Gud. Jag vill leva för honom. Kära vänner, leven för Gud och tjänen Gud icke blott under vintern, utan även under sommaren. Låtom oss tjäna honom varje dag i vårt liv. Låt oss lyssna till Guds röst och icke till rösterna från onda människor, vilka håna och bespotta både Gud och de troende. Låtom oss ofta komma tillsammans och bedja. Låtom oss tänka på Gud och tala om honom, varhelst vi än äro. När vi äro hemma, låtom oss lyssna till och lyda våra missionärer, och då vi äro borta för oss själva, låtom oss hava möten tillsammans och tala om Gud.»

Ja, dessa äro nu några af de vittnesbörd, vilka blivit avlagda vid mötena däruppe i Yakutat under januari månad. Gud vare lov, att han i nåd bekänner sig till vår mission bland hedningarne på ett kraftigt och påtagligt sätt.»

Må Svenska Missionsförbundets vänner över hela vårt land under dessa dagar sända upp trosvarma böner till Gud, vår Fader, att han må låta sin Helige Ande på ett synnerligen kraftigt och förnimbart sätt vila över den nu sammanträdande konferensen till vederkvickelse och uppmuntran för dem, som deltaga däri, och till framgång för verksamheten inom och utom vårt land.